

XV. ÉVF. 1914. 3. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

Központi oltáregyesületi érem.

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda. Budapest IX., Üllői-ut 77. Egy darab ára ezüst kivitelben: 2.60 korona. Alumínium kivitelben: 90 fillér.

Női kézimunkákhoz

szükséges hímzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. — Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók.

BERGER ÉS FEISZINGER

Budapest, IV., Korona-utca 4. szám. ☒

Az Örökimádás templomban minden szerdán lesznek nagybőjti beszédek. Tartja: *Dr. Saly László.*

ÖRÖKMÁDÁS

az Országos Öltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Komlós Miklós:* Lila színek. — *Felmayer:* Elmélkedjünk Jézus szenvedéséről a nagybőjtben. — *Dr. Tiefenthaler József:* Örökmádás-templom cibóriumának képei. 3. Aquinói szent Tamás. — *Tomar Árkád:* Útrakészen. — *Lukácsy István:* Fehér nyakkendő. — Történelmi tár. *Tinár Kálmán:* A debrői szent Pál-társulat. — Vándoremlékeim az egyházi művészetről. (P. Velics.) — *Gyakori szentáldozás.* Rovatvezető: *Reviczky Aladár* főmunkatárs, Eucharisztikus Szövetségek. — *Jézusom, örömm.* Rovatvezető: *dr. Szyllaba Emil.* Eucharisztikus nagybőjt. — Eucharisztikus szövetségek. — Felső bímbók. Igen tisztelt Igazgató bácsi! — Kedves Társnőim és t. Vendégeink. — Tiszteld az útmenti szobrot. — A kis Kovács és a nagy Kovács. — Röptében a nagyvilág körül. — Egyesületi élet. — Irodalom. — Szentgyakorlatok. — Kimutató.

Lila színek

A SZÍNEK hatását a lélekre, az ember kedélyvilágára, senki sem tagadhatja! Hiszen a festő művészete a színek keverésében, az új színek elővarázsolásában és merész, megkapó és mégis természetes egymásmellé-helyezésében áll. Az Isten, a legnagyobb művész szintén hat reánk a színek segítségével, amikor a rétet bevonja a légkülönbözőbb színű virágszönyeggel. Egymás mellett nyilasztja ki az erősen piros pipacsot s a halványkék buzavirágot s ott látjuk a sárga boglárka mellett a fázós kankalint. Csupa erős szín, csupa látszólagos ellentét és mégis kedvesen, kellemesen hat lelkületünkre! Az egyház kezdettől fogva felismerte azt az erőt, amellyel a színek különbözőségei bírnak s méltányolta azt a színhatást, amelyet ezek a lélekből kiváltanak; azért az egyházi szertartásoknál tág teret nyitott a különböző színek variálásának. A legnagyobb örömnép, a karácsony színe a fehér; s ez a fehér szín uralkodik végig a karácsony utáni időkben, hogy azután hamvazó szerdán átengedje helyét a komoly lila színeknek! Lilaszín — ibolyaszín — tavasz színe! S az emberek mégis elkomorodnak a nagybőjt említésére, pedig ez a lilaszín ideje az egyházban. Még fagyosan csapja a szemembe a zuzmarát a február szele és én mégis a tavaszra, az ébredésre gondolok, mert a nagybőjtről beszélnek az emberek. De hisz' ez természetes is, mert ez az idő tavaszi idő, a kegyelem tavaszának az ideje.

Amikor úgy visszagondolok a bibliai időkre, s főleg azokra a

mozgalmas és érdekes napokra, amikor csapatosan vonult ki a városokból és a falvakból a nép a Jordán felé, ahol az a nagy próféta és remete predikált, hogy emberek tartsatok bűnbocsánatot, mert elközelgett az Isten országa — akkor úgy képzeletben azt látom, hogy komoly lila köd, párázat szállt fel a folyóból, amelynek partján ott szónokolt az Úr előhírnöke, keresztelő szent János. Ebben a lila környezetben azután komoly, szent hangulat lepte meg az emberek szívét is és fejüket meghajtva, mellüket verve fogadták János kezéből a keresztséget.

Hamvazó szerdán, amikor az egyház e komoly lilába öltözik s fejünkre szórja az elmúlás hamuját, a mi lelkünkben is adjunk helyet e komoly gondolatnak; tarítsunk bűnbánatot.

Bűnbánat... böjt... önmegtagadás... önlegyőzés! Minő távol állnak ezek a fogalmak a mai kor emberétől! Egészen úgy gondolkodik, mintha ez csak a *mult* kötelessége lenne s a *ma* semmivel sem tartoznék Istennek! Azt hiszi a mai *modern* ember, hogy eléggé megtisztelti az Istent, ha vasárnaponként néha-néha benéz az Isten házába. Pedig ez még nem penitencia, ez nem bűnbánat, ez nem Istenszeretet.

Az a nagyböjt lila színe a nagypéntekre mutat, a kálváriára tekint s bűnbánó Magdolnákat lát szívesen a kereszt tövében! Alázat, szerénység, bánatkönnyek, ezek illenek a böjti hangulatba! S csakis az ilyen hangulat teremti meg a természet tavaszában a lélek tavaszát!

Amikor így tavasszal a langyosabb szellő csókolja végig a dermedt hegyoldalakat s ezen szellőérintésre apró erecskék kigyóznak lefelé csevegve-csobogva, önkénytelenül is a kegyelem kisebb-nagyobb csermelyére, patakjaira és folyóira gondolok, amelyek az emberi szívekbe ömlenek s ott meghallgatásra, észrehevésre várnak! Mindenkinek juttat az Isten ezekből az erecskékből, csak az a baj, hogy oly sokan nem akarják észrevenni! Mindenki szívét meglegyinti a kegyelem tavaszi szellője, csak a dermedtségnek nem szabad makacskodni, hanem fel kell olvadni, Isten felé kell fordulni.

Elnézem hosszasan az Olajfák hegyén térdelő és földreboruló Krisztust, amint arcán a véres gyöngyök gurognak alá! Végtelen a fájdalma, végtelen, tenger nagy a bánata, mert a jövőbe néz isteni szeme, s látja azokat a dermedt szíveket, melyek nem akarnak engedni a kegyelem, kérő, hívó, esdő szavának! Ez a nagy hidegség, ez a közöny, ez a bűnökben való megátalkodottság sajtolja ki homlokára a véres verejtékcseppeket! S ezt látva «minden állat megindul, csak a bűnös nem busul».

Minő kevés, amit viszonzásul vár tőlünk a Krisztus! Csak penitenciát, csak bűnbánatot!

Amint az advent előkészület a nagy örömnapra, a karácsonyra, azonképen a nagyböjt is előkészület a nagypéntekre és a húsvétra! Az a

négyezeréves várakozás, mely a megváltásra irányult, az nagypénteken teljesült be, amikor maga az Isten fia áldozta fel önmagát mennyei Atyjának, hogy a végtelen megbántásért végtelen engesztelést adjon Istennek! Ez olyan szeretet, aminőre csak Isten képes, s amelyre ember gondolni sem tudna. S ugyanezen végtelen áldozatért mit vár tőlünk Isten, az Úr Jézus? Semmi mást csak penitenciát, csak tiszta szívet. S ebben látom én a lelki tavaszt, a lelki megújulást a bőjti időszakban! Ilyenkor mindenki, akiben az Isten iránti hálának és szeretetnek csak egy parányi lángja ég, lázas igyekezettel kell, hogy siessen lelkének megmosására, megtisztítására, hogy ezzel szerezzen örömet urának, Jézusának! Így tudom én megérteni azt a szokatlanul nagy tolongást a húsvéti időben a gyóntatószék körül, hogy tudniillik az emberek hálások akarnak lenni Krisztusnak. Az egyház azonban amikor látta, hogy az a buzgóság, amely az elsőkeresztények lelkét betöltötte, lanyhulni kezd, akkor jött a szeretet sugalta intés helyett a paranccsal, hogy a hanyagok, a hidegek, a lanyhák, legalább ilyenkor, húsvét táján tartsanak bűnbánatot s táplálják lelküket Krisztus testével és vérével. Belesírja az egyház, mint a jó anya gyermekei fülébe, hogy csak a keresztfához menjete, mert máshol nem lelhetek nyugalmat lelketeknek! A keresztfáról pedig reánk tekint a megkínzott Üdvözítő jóságos tekintete; véres arcát a bűnös felé fordítja s miként a megtért latornak — nekünk is mennyországot ígér.

Akik ismerik a puszta prófétájának intő szózatát, akik megértik az olajfák hegyén vértizzadó Krisztus szenvedésének, fájdalmának okát, azokat nem is kell buzdítani, azok maguktól is sietnek a kegyelem forrásához, az Eucharisziához. Azonban minő sokan vannak — sajnos — kik ezen gondolatoktól távol élnek; kiknek alkalmuk sincs a mai rideg, zűrzavaros világban a lelkük mélyén felbukkanó ilyesféle gondolatokat táplálni, erősíteni s végül valóra váltani! Hány ember érzi meg a mostani szent bőjti időben is, hogy az egyház komoly lila színe bűnbánatot hirdet, de amikor kiér az utcára, ennek a lázas életnek a piacára, akkor ezek a gondolatok elsatnyulnak, elsárgulnak, mint a pincei hajtások, mert a millió elzárja ezen gyenge csira elől a napsugarat, az éltető kegyelem növesztő erejét. S ezeket a lelkeket talán magukra hagyjuk? Talán az egyház ne gondoljon az üres tarisznyával vándorló tékozló fiaira? Az egyház édesanya, már pedig az édesanyának nincsenek mostoha fiai! Itt mindenki otthont lel, itt mindenkire terített asztal vár a legdrágább eledellel, a lélek eledelével. Azonban ezeknek a kóborló gyermekeknek vezetőre, világosságra, erőre van szükségük s ezért felénk tárják ki esdően karjukat, hogy segítsünk rajtuk! A lelki élet kizár minden rideg egoizmust, kizár minden önzést; a lelki élet csak

szeretetet, csak irgalmat ismer és irgalmat gyakorol. A tévelygő lelkek is számítnak a kegyelem lényében, melegeben sütkérező lelkek segítségére, imájára! Az Eucharisztia diadalmas századában, — mert úgy látszik, hogy a huszadik század méltán nevezhető annak — sok ember van — Istennek legyen hála érte — kik a gyakori szent áldozás révén valóban állandóan a kegyelmi ábrán fürdenek. Ma sok ember tud könnyedén beleereszkedni a hullámozó Betsaida kegyelem vizébe, hogy megerősödvé keljen ki abból; hisz naponta magához veheti az isteni szeretet zálogát, Jézus Krisztust. Ezek a kegyelemben fürdő lelkek most a bűnbánat komoly napjaiban gondoljanak gyakran imáikban azokra a testvéreikre is, akik az oltártól távol élnek! Ezek az irgalmas lelkek a napi szent áldozásaikból ajánljának fel egynéhányat azokért is, kiknek a szíve még nem enged a langyos tavaszi szellőre, a kegyelem érintő fuvallatára.

Ne kérjünk egyszerre sokat, csak a husvétii szentgyónásukat végezzék el ezek a fáradt, unott lelkek s az Isten kegyelme majd segítségére jön s lesznek még ezekből is gyakori áldozók! Az Úr Jézus és a Szent atya óhaja nemcsak a husvétii szentgyónásra és szentáldozásra szorítkozik; ők állandó kegyelmi életet szeretnek látni a hívek lelkében s ezt csak a gyakori szentáldozások révén lehet elérni! Ne mondja ma már senki, hogy elég egy évben egyszer vagy legfeljebb kétszer a szentségekhez járulni! A janzenizmus csődje bekövetkezett s a janzenista papok és hívek száma is folytonosan apad! Maga a husvétii gyónás és szentáldozás nem tarthatja meg az embert állandóan a kegyelemben; már pedig az Istennek nem bandukoló, esetlő-botló, hanem egyenes járású, biztos úton haladó, törekvő lelkekre van szüksége! Ezt pedig csakis a gyakori szentgyónás és gyakori szentáldozásokkal érhetjük el!

Amikor a múlt ősszel lehullt zörgő harasztban lépkedek s az egyik fatövében feltűnik az első kis szerény lila szírom, felujong a szívem, mert ibolyát találtam s tavaszt látok magam előtt telve madárdallal, illattal, új élettel. Amikor hamvazó szerdán a templomba lépek s látom a lila komoly színébe öltözött egyházat s a «memento mori» apró hamuszemcséi gurognak alá homlokomon, lehajtom a fejemet s bánatom jeléül megütöm a mellemet! Azután pedig felfrissülök a bánat könnyeiben, megerősödöm a kegyelem asztalánál s szintén felujong a lelkem s örömmel indulok neki egy új tavasznak, amelyben az én tiszta lelkem édes öntudata a boldogító madárdal s a kábító illat s ez kielégít s boldoggá tesz engem.

Komlósy Miklós.

«Krisztus szenvedett testében a mi bűneinkért, hogy mi a bűnnek meghaljunk s az igazságnak éljünk.» (Szent Péter ap.)

Elmélkedjünk Jézus szenvedéséről a nagybőjtben!

NAGYON boldog vagyok — mondotta egy nénike, mikor halálos ágyánál álltam — mert a jó Isten csak egy nagy kérésemet teljesítette azzal, hogy ezt a kínos betegséget adta rám. Egyszer kint voltam a kálvárián s imádkoztam. Imádságközben elgondoltam: mennyit kellett a jó Jézusnak szenvednie, míg a kereszten nagy kínok között meghalt!... s értem szenvedte mindezt! Nagy szomorúság fogta el szívemet s így térdeltem ott sokáig, majd esdve kértem az Úr Jézust: adjon nekem valami szenvedést, amelyet viszonzásul Óérette viselhetek el. Hosszas imádság után azzal a meggyőződéssel jöttem le a kálváriáról, hogy kérésem meghallgatásra talált. Tényleg meghallgatott a jó Jézus, mert ime, itt van a kért szenvedés.

Ennek az egyszerű nénikének — aki több mint két évig tartó kínos betegségét bámulatos türelemmel viselve, boldog mosollyal ajkán lehelte ki lelkét — szavai jutnak eszembe nagybőjt, a magábaszállás idejének kezdetén, amikor az anyaszentegyház arra int bennünket, hogy gyakran gondoljunk az Úr Jézus szenvedésére s tartsunk bűnbánatot.

Mennyi kereszt, szenvedés van a földön! Nincs ember, akinek válla ne nehezednék valami kereszt. Egyiknek kisebb, másiknak nagyobb, de mindenkinek jut a szenvedésből. S a sok-sok keresztcipelő emberek közül alig hallhatjuk valakitől: «Boldog vagyok, hogy szenvedhetek». Ellenkezőleg csaknem mindet halljuk sóhajtozni, keservesen panaszkodni épen a kereszt miatt.

Pedig a szenvedés nem félelmetes valami, amely elől menekülni kellene mindenkinek, mert csak bajt, kárt okozna mindenkinek. Nem! Ép ellenkezőleg! Mert amióta az Úr Jézus az ő keserves szenvedése s kínos halála által megszentelte a fájdalmat, azóta a kereszt az embereknek csak üdvöt, áldást és boldogságot jelent.

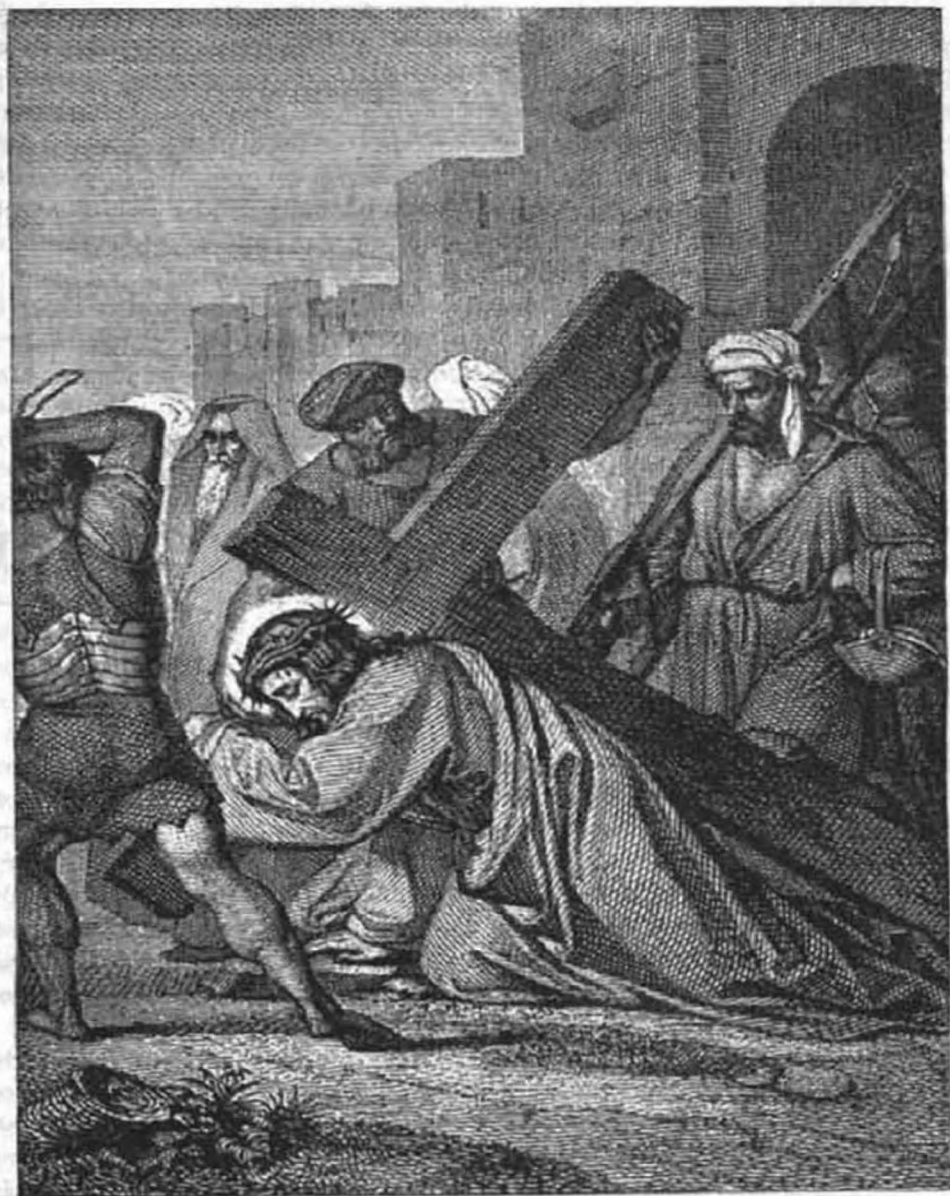
Tagadhatatlan tény az, hogy az Úr Jézus nélkül boldogság nem létezik. Aki őt meg nem találja, nem találja a boldogságot sem. Az Úr Jézushoz pedig nem a kincs, élvezet, jólét útján, hanem a szenvedés, a kereszt útján juthatunk. «Aki tanítványom akar lenni, vegye fel keresztjét s kövessen engem», mondja ő maga. Nemcsak a mennyországba nem lehet szenvedés nélkül jutni, hanem még itt a földön sem lehet igazán boldog az, akinek szenvedése nincs. A jó mód, vagyon, tisztelet, ünneptetés adhat valamelyes örömet, látszólagos boldogságot, de igazít nem, mert az emberi szívet mindez kielégíteni teljesen nem tudja. Ha találunk a földön boldog embert, azt nem a hírnév, vagyon, hanem igenis az Úr Jézusért elviselt sok szenvedés tette boldoggá és pedig sokszor

olyan boldoggá, hogy a szenvedéstől az életben meg sem tudnának válni. «Vagy szenvedni, vagy meghalni», volt a jelszava szent Teréznek. «Adj Uram, szenvedést, különben haljak meg, mert szenvedés nélkül egy percig sem kívánok élni», mondogatta Pazzi szent Magdolna. «Ha szenvedéseimmel s imáimmal valamit segíthetek, hagyj ezer esztendeig élnem, de engedj meghalnom, mielőtt csak egy bűnnel megbántsalak», mondogta boldog Emmerich A. Katalin súlyos szenvedéseiben. «Távol legyen mással dicsekednem, mint az Úr Jézus keresztyével, amely által a világ nekem meghalt s én a világnak», mondta szent Pál. Ismerek egy nőt, akit immár 30 esztendeje gyötör kínos betegsége, s azt mondja: «nem volnék boldog, ha valaha egészen meggyógyulnék; kérem is az Úr Jézust, hogy engedje, amíg élek, mindig szenvedni valamit.

Az ilyenek hallatára a legtöbb ember legfeljebb csodálkozni tud, de megérteni nem tudja és pedig azért nem, mert nem ismeri a szenvedés rendkívül nagy hasznát az emberi életben. Ezek az emberek bizonyára igen keveset gondolkoztak a jó Jézusnak értünk viselt nagy szenvedéseiről. Ha erre többször gondolnának, más fogalmuk lenne a szenvedésről. Ha többször tekintenének a keresztre, másképp értékelnék azt. A kereszttel ugyanis könyv, amelybe vérpiros betűkkel van beírva váltságunk drága ára. Ha ezt sokszor olvassuk, lehetetlen meg nem indulnunk.

Nagybőjt van most, azon idő, midőn az anyaszentegyház az Úr Jézus szenvedéseit állítja lelki szemeink elé s bűnbánatra buzdít. Gondoljunk hát a nagybőjt folyamán mindennap Jézus szenvedéseire s elmélkedjünk róla, bámulatos hatást fogunk észlelni. Egy-két hónappal ezelőtt jelent meg egy kitűnő könyv, Nádasdy Márian: Elmélkedések; ebben a nagybőjt minden napjára találunk egy-egy elmélkedést Jézus szenvedéseiről. Meghatott lélekkel vezet végig Jézus szenvedésének egész történetén.¹ Ha rendszeresen elmélkedünk Jézus szenvedéséről, először is bámulni fogjuk a kínok nagyságát s a jó Jézus végtelen szeretetét, amellyel azokat értünk elviselte. Azután szégyenpir önti el arcunk, hogy a mi szívünk üres, nincs benne sem szeretet, sem áldozat az Úr Jézus számára, majd bánat kel szívünkben. «Bánom lelkem vakságát, szívem gonoszságát... De fölkelek s Atyámhoz megyek, míg időm s alkalmam van hozzá... Megvizsgálom ma benső ügyeim, hogy mielőbb teljes rendben tarthassam lelkemet». (Nádasdy: Elm. Bőjt első vasárnap előtti szombat). Csakhamar azon leszünk, hogy valamelyest tűrhessünk, szenvedhessünk is viszonzásul Jézusért... «Isten szerelméért tűrök. Ma sem szóval, sem egyéb külső megnyilatkozással nem mutatom, mi fáj szívemnek» (Bőjt első szerdája). «A hit és töredelem szellemében fogadom el Isten kezé-

¹ E könyv az «Örökimádás» kiadóhivatalában is megrendelhető. Ára 4 kor. 20 fill.

Az Ur Jézus elesése a kereszt súlya alatt.

ből a kellemetlenségeket, hallgatagon és szent türelemmel viselem is el azokat Jézusért». (Bőjt harmadik szombatja). Az Üdvözítő szenvedéseinek gondolkodva, kínjait szemlélve, megismerjük a teremtmények hiú voltát s azokat a károkat, amellyel ezek boldogságunkat fenyegetik, iparkodunk tőlük elszakadni.: «Semminemű teremtményért vagy hiú csillogásért el nem adom, el nem hagyom Üdvözítőmet» (Bőjt első szombat). Majd egészen Jézusnak adjuk át magunkat: «...Egyetlen meghitt, igaz barátom, mindenem az Úr Jézus. Lemondok Érette bármely földi vigasztalásról és szeretetről... Mit kell Jézusért még ma multhatatlanul az áldozat oltárára tennem?» (Bőjt, negyedik hétfő).

Ilyen érzelmek s elhatározások fakadnak lelkünkben a nagyböjt folyamán, ha mindennap vetünk egy-egy pillantást az értünk szenvedő Jézusra. Könnyebb lesz elviselni a kellemetlenségeket, édes teher lesz az a sok kisebb-nagyobb kereszt, melyek nap-nap után ránk nehezednek. Nem kívánunk ünnepeltetést, vagyont, jómódot, csak egy érdekel bennünket: az értünk szenvedő, végtelen szeretetű Jézus. Óérette dobog szívünk, Őt kívánja lelkünk, nem félünk, ha szenvedni is kell («Nem menekülök többé az élet keresztjeitől», Nádasdy: Elm. Nagypéntek) csak Ő a mienk s mi az Ővé lehetünk.

Felmayer.

«Örökimádás»-templom ciboriumának képei.

3. Aquinói szent Tamás.

BORTÁRSAI a hittudorok sasának, az egyház «angyali tanító»-nak nevezik. Tudomány és életszentség, értelmi nagyság és lelki mély alázatosság alig egyesült valakiben olyan magas fokban, mint szent Tamásban. Lehetett volna püspök, érsek, bibornok, akár pápa is, de mindvégig egyszerű domonkos-szerzetes akart maradni. Legnagyobb szomorúság akkor tépdeste lelkét, amikor IV. Kelemen pápa őt nápolyi érsekké nevezte ki. Szent Tamásnak természetesen engedelmeskednie kellett az egyház fejének, aki azonban látva a szent mélységes szomorúságát, visszavonta e kinevezést.

1225-ben született Nápoly környékén, Rocca Sicca nevű várban. Ősi grófi családja királyi házakkal állott rokonságban. Szülei vallásosak voltak, arra azonban egy percre sem gondoltak, hogy gyermekük szerzetessé legyen. S bizony több évi fogságot, ártatlanságának aljas megkísértetését s kimondhatatlan sok zaklatást kellett elszenvednie hivatásáért. De Isten hívását, mely őt a szerzetbe szólította, nem lehetett szent Tamás szívében elfojtani. Istent igazán, mindenekfelett szerette. Már gyermekkorában folyton Isten után kérdezősködött s bámulatosan éles eszével

legelőbb a legfelsőbb lény megismerésére törekedett. S hogy a legméltóságosabb Oltáriszentségben Isten van jelen, azt nálánál jobban soha senki nem hitte és nem érezte. Az ő idejében történt, hogy IV. Orbán pápa több csodálatos dologtól kényszerítve, az Úrnap külön megülését elrendelte. Az Úrnap fenséges zsolozsmáját a pápa megbízásából szent Tamás készítette. A legenda szerint a szent végtelen alázatában a feszület elé borulva, könnyes szemmel kérde az Urat, hogy jól írt-e róla? S a feszület feléje hajolva, suttogta neki: «Jól írtál rólam, Tamás».

Énekei, himnuszai az Oltáriszentségről felülmulhatatlan bensőségnek és mélységnek a szülőttei.

Költői szárnyalásuk mellett a legszigorúbb pontossággal foglalják magukban az Oltáriszentség összes igazságait s dogmáit. Ész és szív, tudás és hit egyaránt diadalmaskodnak bennük. (Pange lingua, Sacris solemniis, Verbum supernum s mindenekfölött a Lauda Sion kezdetű énekek). Szűztiszta lelke az Eucharisztia árában fürdött, a legméltóságosabb Oltáriszentség napjából táplálkozott, azért látott mindent olyan csodálatos világossággal, még a legmélyebb és legtitokzatosabb igazságokat is. Az Üdvözítő mondása: «Mit akarjak egyebet, minthogy tüzet gyújtsak», szent Tamásnál valóra vált. — Benne az Oltáriszentségben lakó Úr Jézus lángja, napja égett — azért került szent Tamás az áldoztató kehelyre és pedig úgy, hogy keblén ott tündökölt a nap, szertelővelve fénycsóváit, miként eucharisztikus hite és szeretete már sok száz éven át szétárad az egyházban. A maltai eucharisztikus kongresszus tündéri díszítései között mindenkinek a bámulatát fölkelte a kormányzósági palota tere, ahol sokszínű villanylámpákból mesésszépségű és óriási méretű szentségtartó ragyogott, melynek egyik oldalán egy hatalmas méretű aquinói szent Tamás-kép függött. Keblén szintén ott ragyogott a nap.

De a mi ciboriumunkon szent Tamás mellképén a keblét díszítő nap mellett ott látunk jobbában még egy könyvet is. Ez az angyali doktor szimboluma, jelképe. Angyali szent Tamásnak tisztasága és ártatlansága, angyali doktor pedig azért, mert az angyalnak az okosságával és éleslátásával tudott a vallásos igazságokon áttekinteni. Mintha rája nem is állna az eredeti bűn átká, hogy az értelem elhomályosodott. Éveket töltött Köln, Páris, Róma, Nápoly és sok más nagy városnak egyetemi tanszékein és szószékein. Az alig negyven éves Tamásért, kit az egész világ a «hittudósok fejedelmének» tisztelt, az egész kereszténység nagy egyetemei és híres szószékei versenyeztek, úgy hogy a rendi káptalanoknak nagy gondot okozott a kérelmek elutasítása. Midőn a káptalan döntése folytán a párisi egyetemet elhagyva, Nápolyba jött, úgy fogadták, mint egy diadalmas hadvezért, vagy egy csodatevő szentet szokás. Tudása élet volt benne, melyet ép olyan lelkesedéssel hirdetett a szószéken,

mint amilyen tudományos komolysággal tanított az egyetemi tanszéken. Könyvei, melyeket írt, egész könyvtárt tesznek ki és elolvasásukra egy emberöltő szükséges. Korának minden tévtana ellen tollat ragadott, nem a vitatkozó epésségével, hanem a lelkekért hevülő apostoli lélek szellemével. Azonkívül az ő Summa Theologiájában, ami a legnagyobb műve, a krisztusi tan teljes tartalmát, minden igazságát végigfelelte az ész és hit világánál, úgy hogy a szent theologia, a hittudomány ma is szent Tamásból él és nélküle egy igazságot sem tud eléggé értékelni.

Munkáit a vatikáni zsinat atyái a szentírás mellé tették az oltárra, annak bizonyoságául, hogy az evangéliumi igazságokat ő fejtegette igazán krisztusi szellemben, a nagyészű XIII. Leo pápa őt választotta a hittudomány védőszentjévé, itthon Magyarországon egy tudós társaság, az Aquinói Szent-Tamás-Társaság őrzi és fejleszti szellemi kincseit. Mi hívő lelkek pedig tudjuk bensőséges lélekkel kérni a szentet, kinek március 7-én üli az egyház ünnepét, hogy adjon az ő szeretetéből, az ő imádásából, az ő hitéből, amellyel az Úr Jézust nézte az Oltáriszentségben.

Dr. Tiefenthaler József.

✻ ÚTRA KÉSZEN ✻

Utadon jártam: utamat állták,
Mérgek kígyók mindegyre martak,
De Te, Uram, kebledre vontál,
Úérző sebem meg betakarítad.

Fejemre nyomtad koronádat,
Nádszálat adtál balkezembe,
És megindultunk csendes-szólan,
Egy hosszú útra felővezve.

Uállamra tetted édes terhed,
— Hisz' nincsen könnyebb a keresztnél —
De midőn láttad, roskad a térdem,
Mosolygó arccal Simonom lettél.

A könnyem csorgott két szememből,
A sok idős fejembe vágott —
Menjünk, Uram, menjünk tovább csak:
Igy győzted meg Te a világot...

Comor Árkád.

Fehér nyakkendő.

GORBLET abbé, ki a párisi Saint Sulpice papnevelőintézetnek volt hosszabb időn át tanára és előljárója, írja le memoirjaiban¹ e kedves és megható történetet.

...Mikor tanári és előljárói tisztem megengedte s időm volt, szívesen kerestem föl Páris alsóbbfokú iskoláit és gimnáziumait, hogy ott az

¹ Corblet: Enfants à la sainte Table.

ifjúságnak hittani órákat adjak. Franciaország ifjúsága, édes zsöngéje nyüzsgött előttem e termekben s én igazi papi hittel s szívem megindulásával iparkodtam lelkükbe önteni a szent hitet s szent vallásunk tanait. Tavaszkor, ibolyanyiláskor, mikor a kék égen fehérebb felhők kergették egymást, következett el az ifjúságnak a husvétii szentáldozásra való előkészítése. Nem tudok meghatottság nélkül visszagondolni e szép időkre, mikor a szent Sacramentumról való magyarázásokban az ifjú lelkek nyiladozni kezdtek, az arcokat túlvilágról kapott ihlet pirja borította el, az a fényes sugár, amit a természetben lát az ember, midőn a felkelő nap biboros ragyogása végigvonul az illatos virágokkal borított bársonyos mező felett.

Egy alkalommal az ifjúságnak első szentáldozása után az Ecole Micheletnek egyik harmadik osztályú növendéke jelent meg szobámban. Georg volt, egy állami tisztviselő szerény anyagi viszonyok közt élő özvegyének egyetlen fia. Emlékeztem rája, hogy mindig áhítattal leste szavaimat, különösen ha Jézusról szólottam, ki az Oltáriszentségben szent testével és vérével táplálja a gyenge, törékeny emberi lelkeket.

A fiú egyenesen a szentáldozás asztalától jöhetett, ünnepi, diszes ruhába volt öltözve. Szépen fésült haja nyiltan hagyta homlokát, arca derült volt s tiszta színű, mint egy rózsaszirm; balkarján fehér moireselyemből készült szalagcsokor, hófehér virággal, keblén pedig egy tiszta, makulátlan fehér nyakkendő.

— Vajjon mit akarhat tőlem ez a fiú — kérdeztem magamban, mikor komoly ünnepiességgel élém állott.

— Atyám — mondta Georg s hangja kissé reszketett — a lelkem mélyén, mikor az Úr Jézus szent testét mai első áldozásomkor magamhoz vettem, egy gondolat, egy vágy, egy forró óhajítás szállott fel, melyet el akarok önnek mondani. Mindaddig viselni óhajtom e fehér nyakkendőt, melyet ma reggel anyám kötött csokorba, míg halálos bűnt nem követek el.

— De, fiam...

— Igen, tudom, hogy nehéz feladat lesz, de mit adjak viszonzásul az Úrnak, ki ma felkeresni méltóztatott szegény szívemet, mint ama erős elhatározásomat, hogy ameddig bírja gyenge erőm, nem fogom Őt kiűzni lelkem oltáráról. Erre fog engem naponként figyelmeztetni e fehér nyakkendő.

Megremegett egész benső valóm, magamhoz öleltem Georgot, áldást adtam fejére s csak annyit tudtam neki mondani:

— Menj, fiam, boldogítson téged a te nagy hited s a jó Jézus adjon erőt, hogy szent elhatározásodat valóra válthassad.

...Néhány év múlva kiűtött a 70-es évek véres, nagy francia-német

háborúja. Egész Franciaország fegyverbe öltözni látszott s felvonult a keleti határokra, hogy a német benyomulásnak útját állja. Sorba következtek a véres, szörnyű csaták: a gravellotti, vionvillei ütközet, a rettentő mészárlás Wörthnél és Saarbrückennél, mikor a halál oly irgalmatlan kézzel pusztította a francia ifjúságot. Mi, papok is a csataterekre siettünk, hogy a sebesülteket ápoljuk, a haldoklókat égi vigasszal s a szentségekkel lássuk el. A Pout a Moussou melletti csatában a németek rémes ágyútüze egész sorokat söpört el egyszerre, hirtelen s döntött a pusztulás karjai közé. Szemeim könnyben úsztak s a lelkem vonaglott fájdalomában, mikor a sok szerencsétlen sebesültet a francia tábor hátvédje mögött összehordták.

Oda térdeztem egyik haldokló mellé s kérdeztem, akar-e meggyónni?

— Nem, atyám, nem tudok olyast, mi lelkemet nyugtalanítaná, két nap előtt végeztem szent gyónásomat; csak áldozni szeretnék, hogy Jézust még egyszer s utóljára, mielőtt szent színe elé jutnék, magamhoz vehessem. S azután egy kérésem volna...

A haldokló arca egészen elhalaványodott, homlokát ellepte a győnygőző veríték, ajkai kintől vonaglottak, hisz jobblábát tövestől letépte egy gránát ágyugolyó.

— Itt fekszik mellettem a táskám; abban talál egy fehérsejtem szalagcsokrot, meg a rózsafüzéremet; mindkettőt édesanyám adta első szentáldozásom alkalmával. Vigye vissza ezeket neki Párisba, hűségesen őriztem e kedves tárgyakat s most visszaküldöm, mint gyermeki szeretetemnek s üdvözetemnek utolsó jeleit... A katonakabátom alatt pedig keblemen nyugszik egy fehér nyakkendő; ezt is édesanyám kötötte fel, mikor először áldoztam. Megfogadtam akkor, hogy le nem vetem addig, míg lelkemet nagy bűnnel be nem szennyezem. Nem kellett soha leoldanom, tisztán megőriztem fehéren s csak most pirosodott meg, a véremtől...

Az ifjú hős még egyszer s utóljára magához vehette Krisztus szent testét. Arcán a kín elülni látszott, a fájdalom kegyetlen vonásai elsimultak rajta. Halovány, gyenge mosoly ült ajkaira s szemei lassan lecsukódtak. S lelke csakhamar ott csapongott a fellegeken túl, az örök élet boldog hazája felé.

Az ifjú, ki karjaim közt hunyt el, Georg volt.

Lukácsy István.

Szent Ambrus: «Semmiben sem bámulom annyira Jézusnak isteni szeretetét, mint keresztútjának szomorúságában és szorongatottságában.»

TÖRTÉNELMI TÁR.

A deprődi szent Pál-társulat.

DEBRŐDÖN (Abaujtorna m.) a XVII. században működött egy vallásos társulat, mely sok rokonvonást tüntet föl a mai oltáregyesületek életével. Szent Pál apostolról csak azért nevezték el a társulatot, mert Pál fordulásának napján, mint a deprődi templom védőszentjének ünnepén tartotta évi gyűlését. A társulat egyébként teljesen eucharisztikus jellegű volt. Célja volt a szentségi Úr Jézus tiszteletét terjeszteni, az istentisztelet fényét emelni s a templomot gondozni. Világot vetnek erre a társulatnak 1633-ból fennmaradt alapszabályai.¹

A társulatnak élén állott az atya (pater confraternitatis), ki a társulatnak vagyonát is gondozta. A társulat vezetésében segítségére volt a két dékán. Kívülök még egy tisztviselője volt a társulatnak: a sekrestyés. A sekrestyésnek az újonnan belépett tagok segédkeztek. A tisztviselőnek bizonyos kiváltságos jogaik voltak. Így pl. a vasárnapi és ünnepi szentmise alatt az oltár előtt égő gyertyát tartva, térdeltek a dékánok.

A tagoknak elő volt írva, hogy naponként 5 Miatyánkot és Üdvözlégyet imádkozzanak a társulat élő és elhunyt tagjaiért. Kötelesek voltak évenként többször a szentségekhez járulni. Mikor az Oláriszentséget beteghez vitte a pap, a társulat tagjai égő gyertyával kísérték a szent útavalót.

Különös fénnel és buzgósággal tartották meg Úrnapiját. Körmenetben vonultak be a közelfekvő Jászóra, ahol résztvettek az úrnapi ünnepségen. A társulat tagjai a körmenetben a tanuló ifjúság előtt haladtak, párosával, koszorú a fejükön. A társulat tisztviselői és tekintélyesebb tagjai, számszerint tizenketten, a mennyezet mellett lépdelték s égő gyertyát vive, szolgáltak a Legszentebbnek díszkísérettől. Akkoron — egészen 1649-ig — Jászón székelt az egri káptalan s az egri püspökök is rendszerint Jászón laktak. A deprődi társulatnak nagy tekintélyére vall, hogy a jászói fényes úrnapi körmenetben oly előkelő szerep jutott a társulat tagjainak.

A deprődi templom főoltára szolgált társulati oltáru. A főoltárnak, a hozzátartozó szerelvényeknek s egyházi ruháknak, továbbá az öröklámpának gondozását teljesen magára vállalta a társulat.

A társulat híven ápolta a tagok között az egyetértést és kölcsönös testvéri szeretetet. A haragottartó, egyenetlenkedő tagokra birságot róttak,

¹ Kandra Kákos: Adatok az egri egyházmegye történelméhez. I. köt. 383—387. l.

visszaesés esetén pedig kizárták ezeket a társulattól. A szegény és beteg tagokat a társulat pénztárából segélyezték. Ha valaki megbetegedett, a tagtársaknak gondjuk volt rá, hogy az illető ne haljon meg a szentségek méltó fölvétele nélkül. A nagybeteg tagok mellett föltváltva, éjjel-nappal ott volt két társulati tag; ápolták és vigasztalták a haldoklót. Ha meghalt, a ravatalnál is fölvtváltva őrködtek. A ravatalon fekvő halottnak lelki-üdvéért misét szolgáltatott a társulat. Mise alatt a tagok 2 Miatyánkot, Üdvözlégyet és Hiszekegyet imádkoztak a halottakért, offertoriumra pedig egy szál gyertyát adtak. A temetésen is résztvett a társulat; a tagok közül négyen égő szövétnekkel haladtak a koporsó mellett.

A társulat tagjai a beiratkozás alkalmával 25 dénárt és egy font viaszt fizettek. Az évi tagdíj 12 dénár volt. Ezen díjakból és a büntetés-pénzekből szerezték be a gyertyákat s egyéb szükséges dolgokat.

Egyesek adományából is gyarapodott a társulat vagyona. Így *Tolnai István* egri örkanonok 50 forintot hagyott a társulatlak; ezen összeget a végrendelet végrehajtója, *Maurovich Mihály* nagyprepost (1628—1633.) két hordó borral váltotta meg. *Marosiné Bede Kata* földesúrnő gyümölcsöskertet és szőlőt ajándékozott a társulatlak. Anyagiakban gyarapodva, még többet tehetett a társulat istenházának földiszítésére. *Timár Kálmán.*

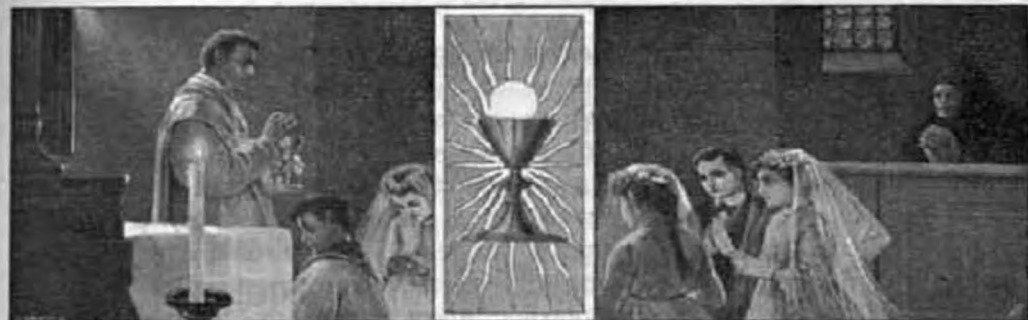
Vándorelőadásaim az egyházi művészetről. Irta: *Velics László S. J.* múzeumőr. Budapest, 1912. A Szent-István-Társulat kiadása. Ára 3.50 K.

Velics, az egyházi művészetnek lelkes apostola, évenként bejárja hazánk nagyobb városait és szemléltető előadásokat tart az egyházi művészetnek valamelyik ágáról. Oltáregyesületi s egyéb eucharisztikus ünnepek alkalmával ismételtén tartott előadásokat Budapesten s a vidéken. Ezen előadásokat adta ki a tudós szerző összegyűjtve.

Az a lendület és élénkség, mellyel a művészetért hevülő, lelkes előadó magával ragadja hallgatóságát, művén is végigvonul. A 30 összetartozó előadás szerves képét nyújtja az egyházi művészetnek. Az eucharisztikus vonatkozású előadások, így a *Leonardo da Vinci* Utolsó vacsorájáról, *Raffaél Disputájáról*, továbbá az oltár, a miseruha, a kehely, a himzés és csipkék fejlődéséről s művészetéről szóló fejezetek közelebbről is érdeklik az oltáregyesületi tagokat. Sok tanulságot és élvezetet meríthetnek ezen előadások olvasásából.

Ájtatosság liseuxi Teréz boldoggáavatásáért. A kalocsai rózsafüzérgyár kiadása. 100 példány 1 kor.

Hazánkban is egyre nagyobb érdeklődés mutatkozik a kis Teréz nővér boldoggáavatásának ügye iránt. Ez tette szükségessé ezen kis imádság kiadását is.

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR főmunkatárs.

Eucharisztikus szövetségek.

SOKAN vannak, kik még nem szereztek tudomást arról, hogy a budapesti «Örökimádás-templom»-ban négy eucharisztikus szövetség van szervezve. S ép a nagybőjt az ő szent hangulatával a legalkalmasabb idő arra, hogy ott, ahol a főnti négy szövetség még nincs bevezetve, bevezessük, ahol pedig már be van vezetve, ott fejlesszük és terjesszük.

A négy szövetség neve:

«Eucharisztikus Szövetség»,

«Ifjak Eucharisztikus Szövetsége»,

«Leányok Eucharisztikus Szövetsége»,

«Eucharisztikus Gyermekszövetség».

E négy szövetség tagjainak közös köteleességük van: a heti és gyakori szentáldozás. A szövetség tagjai kötelezik magukat, hogy hetenként legalább egyszer áldoznak és nevüket a törzskönyvbe beírják.

A főnti szövetségek célja a gyakori szentáldozás *tömeges* terjesztése. Igaz, hogy ezek nélkül is terjedhet a gyakori szentáldozás, de ha azt egy organumhoz kötjük, úgy nagyon megkönnyítjük munkánkat. Ma, ha a *tömegeket* akarjuk megnyerni egy-egy eszmének, úgy oda nem elég sok apró eszköz, hanem egy *hatalmas szervezet* kell. Terjed a gyakori szentáldozás, ha az áldozópapok erről predikálnak, ha jó füzeteket terjesztünk, ha a hitbuzgalmi társulatokban ezen eszmét hirdetjük, ha felebarátaink szívéhez szólunk, ha a jó példákat a templomban látjuk, ha a folyóiratokban erről egy-egy cikket olvasunk, de ez a nagy tömegeket nem fogja az Úr asztalához vonni. Lehet, hogy sokan, talán egy-két helyen igen sokan fognak e nélkül is a gyakori áldozók közé állani, de *tömegek* és

nagyon sok helyen csak jól szervezett egyesület, vagy szövetség, vagy ilyesmiféle révén lesznek rávehetők.

A Szentatya szándéka és kívánsága az, hogy az első keresztyének példájára a hívek *zömét* vezessük az Úr asztalához. Az első századokban az áldozópappal együtt vették a *jelenlevő hívők* az Úr testét. A trienti szent zsinat is ezt hangsúlyozza: «Minden szentmise-áldozaton a *jelenlevő hívek* ne csupán lelkiileg, hanem valósággal is áldozzanak, hogy a szent-áldozat gyümölcseiben annál nagyobb mértékben részesüljenek». Krisztus Urunk is és az egyház is azt akarják, hogy hétköznapi szentmisék alatt is ne csak szórványosan, egy-két buzgó lélek járuljon a szentáldozáshoz, hanem a *hívek tömege*, vagy legalább is egy *jó nagy része*. Ez az eszménykép. Erre kell mindnyájunknak törekednünk. Mily fölemelő, remek látvány s mily beszédes prédikáció, midőn a lazaristák budapesti szent Vince-templomában úgy vasárnap, mint köznapokon a szentmisék alatt a jelenlevő hívek 50—70%-a járul a szentáldozáshoz! Ez folytonos és élő prédikáció a szentáldozásról. Ez hat leginkább!

Van már egy *nagy, országos szervezetünk*, az «Eucharisztikus Szövetség», mely rövid két évi főmállása óta is fényesen bizonyítja, hogy arra van hivatva, hogy a *tömegeket* nyerje meg a gyakori áldozás eszméjének. A főnti szövetségeknek már sok ezer tagjuk van s az egész országban napról-napra nagyobb lesz az utánuk való érdeklődés és lelkesedés. Napról-napra hozza a posta a sok-sok levelet, cikket, a száz és száz új tagok névsorát, a buzdítást a továbbiakra, a hála érzelmeinek kifejezését, a nagy örömet, mely kiváltódott a tagok szívéből, a kérdezősködéseket, az útbaigazításokat stb. Szóval szövetségeink behatolnak a szívek mélyére és ott nagy tettek, nemes elhatározások, jó föltételek, egy ideálisabb élet rugóivá válnak.

Lássuk először a hívek eucharisztikus szövetségének ismertetését:

A közös célon, a heti szentáldozáson kívül programjába vette, hogy tagjai iparkodnak a szövetségnek minél több új tagot szerezni, a gyakori szentáldozást élő szóval, e tárgyról szóló füzetekkel s főleg példájukkal terjesztani, ha szülők: gyermekeiket eucharisztikus nevelésben részesíteni, őket az első szentáldozásra előkészíteni, nekik az «Eucharisztikus Gyermekszövetség», vagy az «Ifjak és Leányok Eucharisztikus Szövetség»-ét ajánlani, felebarátaikat az irgalmasság testi-lelki cselekedeteiben részesíteni, őket a vasárnapi és ünnepnap szentmise hallgatására buzdítani, a haldoklókat a nagy útra minél méltóbban előkészíteni, a katolikus mozgalmakban résztvenni, a katolikus egyesületeket tehetségük szerint anyagilag és erkölcsileg támogatni, pénzbeli adományokkal a gyakori áldozást megkönnyíteni és annak terjedéséért imádkozni.

Ime, ez a nagy program! Mindenki kiveheti belőle a maga részét.

Mindenki megtalálja itt a neki való munkakört. Így lesz az eucharisztikus élet katolikus élet. Hisz ez természetes!

A 2. és 3. szövetség az «Ifjak Eucharisztikus Szövetsége» és a «Leányok Eucharisztikus Szövetsége». Mindkettőnek alapszabályai ugyanazok. A tagok arra törekednek, hogy lehetőleg a szentmise alatt s minél gyakrabban járulhassanak a szentáldozáshoz, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentséget naponként meglátogassák, hogy a szentmisén köznapokon is jelen legyenek. Iparkodnak a szövetségnek minél több tagot szerezni, a gyermekeket, főleg fiatalabb testvéreiket a hit- és erkölcstanra oktatni és az első áldozókat a szentáldozásra minél méltóbban előkészíteni és őket az Eucharisztikus Gyermekszövetségbe való belépésre buzdítani.

Ez az egész. Nem sok, de elég. Itt a fő dolog a saját lelki életünknek tökéletesítése s csak kevés apostoli teret nyújtunk, nehogy túlterheljük őket. A hivek már jobban apostolkodhatnak. Tehát ezen szövetségek tagjai az Oltáriszentség mélységes tisztelete által iparkodnak lelküket megszentelni, azért szoktatjuk őket a napi szentmise hallgatására, szentséglátogatásra és szentáldozásra; de bevezetjük őket az apostoli munkába is.

Ezen szövetségek nagyon fontosak. A 12—20. évig vannak ifjaink és leányaink a legveszélyesebb korban. Itt kell őket megvédeni a rengeteg sok kísértéstől. Ha itt sikerül őket az erény útján megtartani, akkor a többi könnyű. A leghathatósabb eszköz erre az Oltáriszentség, főleg a gyakori gyónás és áldozás.

A fiataiságot is tömöríteni kell egy szövetségbe. Szórványosan nem igen fognak az Úr asztalához járulni, de ha néhányan akadnak minden községben hajadonok is, meg legények is — már pedig akadnak, mert nagy fogékonyságuk és hajlamuk van a tiszta életre — akik örömmel lépnek be a szövetségbe, úgy hamar megnövekszik a számuk, csak egy kis buzgóság szükséges a jó Isten kegyelmén kívül. Nagyszerűen és könnyű módon lehet bevezetni szövetségünket az ifjúsági egyesületekbe, legényegyesületekbe, gimnáziumokba, középiskolákba, polgári, ipar- és kereskedelmi iskolákba, Mária-kongregációkba stb. Városokban épúgy, mint faluhelyeken. A művelt ifjagnál úgy, mint a nép gyermekeinél. Némely intézet, gimnázium előjárósága százával küldi be a belépett ifjak és leányok névsorát. Ha meg akarjuk menteni a jövő nemzedéket, úgy minden községben és városban meg kell honosítanunk ezen szövetségeket.

Kik értették meg legjobban eszménket? A gyermekek. Az aranyos gyermekek. Miként az Úr Jézust, a megtestesült szentséget, ártatlanságot ösztönszerűen követték mindenhová a galileai gyermekek földi tartózkodása alatt, úgy édes hazánkban is mindenütt ösztönszerűen sereglének

zászlónk alá, hogy ugyanazon Úr Jézust minél gyakrabban vehessék szívükbe a szentáldozásban. Valóságos forrongás van a kicsinyek szívében. Szent tűz, a lelkesedés tüze lobog a gyermekszövetség tagjainak szívében. Ezt mutatja az a garmada levél, melyek az «Örökimádás» lap szerkesztőségének fiókjában vannak. Mennyi örömet, boldogságot, szeretetet, szorgalmat, engedelmességet, jóságot beszélnek el ezen kis levelek! Közülök néhányat olvashatunk hónapról-hónapra a «Jézusom örömöm» című rovatban.

Tízezer gyermek iratkozott be ezen szövetségbe. Tízezer gyermek vállalkozik önként arra, hogy a szentségi Jézust szívébe fogadja. S ez a tízezer gyermek a lelkeséget, a nemesebb életet akarja. Ó, mily boldogok azon szülők, kiknek ilyen gyermekeik vannak.

De kedves szülők, nevelők, tanítók és tanítónők, kérlek titeket: ismértessétek meg a gyermekekkel ezen szövetséget, beszéljétek róla kedvesen s vonzóan s meglátjátok, nagy eredménye lesz buzgalmatoknak.

S ti mindnyájan, kik ezen sorokat olvassátok, álljatok be a szövetségbe,¹ terjesszétek azt odahaza ismerőseitek, növendékeitek körében s aztán *írjatok pár sort* az «Örökimádás» lapunkba, hogy mi ment végbe a ti lelketekben s hogyan apostolkodtatok felebarátaitok között.

Az Úr Jézus gyűjtsa lángra szívetekben a szeretetet a gyakori szentáldozás iránt! S ha ez meglesz, akkor szövetségünk zászlója alá száz-
ezrek sorakoznak majd!

Sokat imádkozzunk, főleg szentáldozásaink után, hogy ez valóra is váljék.

Reviczky Aladár C. M.

A német katolikus nagygyűlés előkészületei. Az idei (hatvanegyedik) német katolikus nagygyűlést augusztus 9—13-ik napjain tartják meg Münsterben. A nagygyűlés előkészítésére a vasárnapi ünnepélyes nagymise után megalakult a helyi bizottság. Részt vett többek között Pogyenbury münsteri püspök, gróf Droste-Vischering, a nagygyűlések központi bizottságának elnöke, dr. Jugenblodt főpolgármester, a westfaliai nemesség, a papság és a város intelligenciájának képviselői. Az üdvözlő beszédek után megalakították a helyi bizottságot, melynek elnöke Hüsser, kereskedelmi tanácsos, könyvkiadó, alelnökei Schmedding tartományi és titkos kormánytanácsos és Terrahe ügyvéd lettek. Megalakították ezután a helyi bizottság 14 osztályát.

¹ Az eucharisztikus szövetségek országos igazgatója a budapesti «Örökimádás-templom» lelkésze. (IX., Üllői-út 77. sz.)

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

Eucharisztikus nagybőjt.

ITT A BŐJTI idő, az Úristen legkedvesebb ideje. Örülni szoktunk a szép májusnak, mert akkor szebb az égboltozat, ragyogóbb és melegebb a nap, mint télen; virágok is nyílnak akkor s madárdal tölti be a rétet és az erdőt. Az Úristennek ilyen a nagybőjt. Hiszen e szent időben az embereknek kedvesebb a mennyország, mint máskor. Sokan, olyanok is, akik máskor nem igen gondolnak lelkükre, most meghallgatják a bőjti prédikációkat s megindítja szívüket, hogy Jézus nekik is megnyitotta halálával a mennyországot. Már ez a szeretet a szenvedő Úr Jézus iránt is gyönyörűséges virág, szép rózsza az Úristen szemében. A szeretet pedig arra bírja a lelkeket, hogy töredelmesen megbánják vétkeiket: ez a bánat az Úristennek kedves és illatos ibolya. Majd meggyónják bűneiket: az őszinte és töredelmes ember gyónása kedvesebben cseng az Úristen fülében, mint a mienkben a madárdal; az ember lelke fehér lesz, mint a hófehérke s mikor bűneitől megtisztult, könnyűvé válik szíve, mintha ég felé versenyt akarna repülni a pacsirtával s vele versenyt dicsérni az Úristent. Ezért mondom, hogy a nagybőjt az Úristennek legkedvesebb ideje.

Ebből azonban az következik, hogy az eucharisztikus gyermeknek a nagybőjtöt nagyon drága időnek kell tartania. Hiszen a nagybőjthöz tartozik nagycsütörtök is s ha nem lett volna az első nagycsütörtök abban a jeruzsálemi házban, ahol Jézus az ő apostolaival a husvéti bárányt megette, mennyivel szomorúbb lenne az életünk! Nem kaptuk volna örökségül Őt magát a kenyér és bor színében. Megszerezte volna nekünk a keresztséget és a többi szentséget, de nem az Oltáriszentséget. Megnyitotta volna nekünk a mennyországot, de itt a földön nem adna

nekünk mennyországot a szentáldozásban, mert szentáldozásunk nem is lenne. Hinnők, hogy holtunk után kiterjesztett karokkal vár reánk Jézus és bevezet az égbe, de soha sem remélhetnők, hogy országából lejön a földre, szívünkbe.

Lásd be, gyermekem, aki az Oltáriszentséget szereted, hogy legnagyobb szerencsédet épen a nagybőjti időnek köszönöd. Épen azért hálás szívvel állj a te kegyes Jézusod szent keresztje előtt. Járulj a nagybőjtben minél gyakrabban az ő szent asztalához: hidd el, hogy nagy szeretetét azzal hálalod meg legjobban, hogy minél többször áldozol.

És amikor áldozol, légy jó szívvel szenvedő Jézusodhoz. De ne légy hasonló a zsidókhoz, akik egyik napon hozsannával dicsőítették s nagy örömmel ünnepélyesen bevezették Jeruzsálembe, a szent városba, hat nap múlva pedig, mikor Pilátus Jézust szabadon akarta bocsátani, azt kérték, hogy inkább az embergyilkos Barabást bocsássa ki a börtönből, Jézust pedig, az ártatlant, feszítse keresztre. Ki lenne e zsidókhoz hasonló? Az a gyermek, aki egyik napon áldozik, de nemsokára nagy bűnt követ el. Amikor áldozott, nagy öröme volt; bevezette Jézust a maga szívébe és szíve akkor oly szent volt, mint Jeruzsálem. De jaj! azon a napon, amelyen súlyos vétékbe esett, elébe állt a csábító ördög és azt kívánta, hogy Jézust, aki szívében volt, űzze ki és helyette fogadja be lelkébe a bűnt. A gyermeknek választania kellett Jézus és a bűn között, mint a zsidóknak Jézus és a gyilkos Barabás között. Ugy-e, nem volt nehéz választania? Hiszen Jézus mindig végtelenül jó, a bűn pedig gyilkol, nem is testet, mint Barabás, hanem lelket. És a gyermek mégis a gyilkos bűnt választotta! Ugy-e, nem így fogtok cselekedni? Inkább csináljatok örömet Jézusnak ama gyermekek helyett is, akik őt bűnnel megbántják.

Szentáldozásaitokban sokat gondolatok Jézus szenvedésére. Mikor lelketekben van a kegyes Üdvözítő, gondolatok szent sebeire. Úgy tegyetek, mintha megcsókolnátok áldott jobbkezét, ott, ahol a szeg verte át és mondjátok: Édes Jézusom, e kezeden tartottad először az utolsó vacsorán a te szent testedet a kenyér színében; kérek, áldj meg vele, amint megáldottad vele a kenyeret: a kenyér szent testeddé változott, hadd legyen lelkem olyanná, mint a tied. Úgy gondold aztán, mintha Jézus szeggel átvert balját csókolnád meg és mondd: Felejtsd el, Jézusom, bűneimet, esennen kérek. Képzeld, mintha lábához borulnál és jobblábát csókolva, mondd: Adj nekem erőt, hogy azon az úton járjak, amely a mennyországba vezet és teljesítsem a te parancsaidat és szüleim s előljáróim parancsát. Mikor pedig ballábán csókolod a szeg helyét, sóhajts fel: Jézusom, az én ballépéseim, azaz vétkeim voltak az okai, hogy vérezned kellett! Ó, kérek, ne engedd, hogy még egyszer letérjek a mennyország útjáról, melyet nekünk megmutattál! Végül úgy gondold,

mintha Jézus átdöfött szentséges Szívét néznéd magadban. Mélyen leborulsz előtte és mondd: Ó, Szentszív, mily meleg a szereteted, mellyel a legméltóságosabb Oltáriszentséget kigondoltad — s mily hideg volt a lándzsa vashegye, amellyel átszúrtak! Szegény szívemnek mélyéből köszönöm jószágodat és kérek, add, hogy úgy szerethessem a legméltóságosabb Oltáriszentséget, mint te.

Gondolhatsz az Úr Jézus más megkínzott testrészeire is. Pl. sebes vállára, amelyen a keresztfát hordozta: ma is nagy keresztet hord, az emberek hálátlanságát, akik őrá nem is gondolnak. Vagy szomjas ajkára: ezekkel az ajkakkal mondta ki az utolsó vacsorán a boldog szavakat: Ez az én testem... Ez az én vérem; e szavakkal rendelte azt a szentséget, amely lelkünk szomjúságát és éhségét oltja. Gondolhatsz tövissel koronázott szent fejére is és ígérd meg, hogy gondolataidban sem túrsz meg bűnös dolgot, mert a vétkes gondolat rettenetes tövis, amely megöli a te lelkedet és megsebzí Jézus szentséges Szívét.

Ime, gyermekem, elég alkalmad van, hogy a szentáldozást Jézus kínszenvedése tiszteletére végezd. Te teheted legkedvesebbé a nagyböjtöt az Úristennek. Tedd is meg: egyszer majd az égből le fogsz tekinteni a földre s áldva fogsz visszagondolni a mai napra, amelyen ezt olvasod — de csak akkor, ha meg is cselekszed, amit olvasz.

EUCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Sárvár. Aranyos soraitokat szívből köszönöm. Ugy-e, megbocsátotok nekem, hogy olyan soká kellett várni az érmekre? Isten veletek!

Temesvár—Józsefváros. Osztozom örömtölkben, gyermekeim! Biztos vagyok benne, hogy a fényes gyűlésnek meg lesz az eredménye. Szervusztok!

Érsekújvár. Szívből gratulálok! Óriási szövetség van nálatok, 600-an vagytok. Csókol benneteket az Igazgató b.

Királyrét 43 új tagot vett fel az Úr Jézus kedvencei közé.

Csabrendeken 123 tag van. Isten hozott benneteket! Tartsatok ki a buzgóságban és gyakori szentáldozásban.

Fehérvár—Zámoly. 23 fiú és 14 leány lépett a szövetségbe. Örömmel fogadunk tagjaink közé.

Óbecse (Bácsm.) 54 taggal alakult meg a szövetség. Öllelek benneteket, gyermekeim.

Somogy—Karád. Éljen! Csak rajta, legyetek örömei az Úr Jézusnak!

FESLŐ BIMBÓK

Igen tisztelt Igazgató bácsi!

NAGYON örülök, hogy a mi újságunk, amelyből olyan sok jót és szépet tanulunk, nagyobb lett. Én szívesen fizetnék három krajcárt is. Mennyi pénzt elpazarlunk torkosságra s ez csak elrontja a gyomrot és nem táplálja se a testet, se a lelket. De a kis újság erősíti lelkünket, a jóra vezet, szívéinkbe oltja a legjobb Úr Jézusnak szeretetét. Bizony, igazgató bácsi, én az Úr Jézushoz akarok hasonlítani s azért most engedelmes, jó és szorgalmas vagyok.

Szorgalmasan járok a szentáldozáshoz és igen boldog vagyok, hogy mehetek. Mindig így akarom az Úr Jézust szeretni. Foglalja bele a szentmisébe, igazgató bácsi az én törekvésemet.

Én csak azt sajnálom, hogy igazgató bácsit személyesen nem ismerhetem, de messze vagyok Budapesttől. Sokat imádkozom az Igazgató bácsiért, mert a szövetséget alapította, meg az újságot küldi.

Pozsony.

Kezeit csókolja
Gusztí.

Kedves Társnőim és tisztelt Vendégeink!

Megnyitó beszéd, mondotta *Molnár Erzsike* a temesvár-józsefvárosi első euch. gyűlésen.

CSAK NÉHÁNY szóval akarom előterjeszteni egybegyűlésünk okát. Mi a mai napon egy fontos eseményt jegyzünk fel, mert ma tartjuk első eucharisztikus gyűlésünket. E szóval: eucharisztikus gyűlés, kifejeztem, hogy miért is gyűltünk ma össze. Vannak talán köztetek olyanok is, akik kérdik magukban, «mire való ez a gyűlés», megmondhatom fáradtság nélkül. Csak azért, hogy buzgóságot öntsünk a jelenlevő tagokba, buzdítsuk őket a gyakori szentáldozás terjesztésére s buzdítsuk őket, hogy nemcsak gyakran, nemcsak minden héten, hanem mindennap járuljanak ők is az Úr asztalához. Ez gyűlésünk célja s mint reméljük, ez idő nem fog reátok nézve haszontalanul elmúlni, hanem lehetőleg nagyobb buzgóságot fog hozni a temesvári eucharisztikus szövetség tagjainak. Lelkesüljünk tehát, társaim! Isten nevében kezdjük első gyűlésünket, hogy ugyanígy folytathassuk az ezt követőket. Mindent Isten nevében végeznek a minden héten áldozó gyermekek. Mi is így kezdünk e kellemes munkához s bizonyára Isten áldása lesz rajta!

TISZTELD AZ ÚTMENTI SZOBROTI

Az útmentén áll egy szobor,
Szűz Máriának szobra az,
Durva kőből van faragva,
Kifestve farkán és bájtan.

Nem védi a lomb semmitől,
Se a szélről se esőtől,
Föltekint kalaplevéve,
Egy néhány jámbor arramenő.

Budapest.

Hátán teherrel jön egy asszony,
És térdre hull a szobor előtt,
A nap fénye körülöszönlí
A szobrot és a térdelőt.

És föltekint a szoborra,
Arcát kezeibe zárva,
Megenyhül és bájosnak látja,
Az egyszerű Mária szobrát.

Irta: Pödör Ferenc.
Ifjak euch. szövetségének tagja.

A kis Kovács és a nagy Kovács.

SZÉP AZ ÉGBETÖRŐ bércek koszorúja, fenséges a beláthatatlan alföldek síkja, de kedvesen bájos a magyar dombvidék is. Magasabb hegyekből kiágazva szegik be a laposabb, domború, kisebb hegyek sok hazai folyónk partvidékét. Olyan kedves, meghitt, szinte otthonias a dombok láncolatossorozata! de még az is, mikor ide-oda húzódnak a domb-sorok, egymást keresztezve és egymásnak hátát támogatva, hogy a köztük rejlő völgyek patakocskáit csak nagy furfanggal, sok-sok kerülővel juthatnak ki a síkságra.

Bergengóciának hívja a magyar nép humora az ilyen tájékok. Sokan lemosolyogják: eh nem ér semmit az ilyen vidék, pedig lám, kettőt egyesít sokszor magában: a természet báját és a termékeny földeket is, amit ugy-e, a bércek óriások tájáról a legjobb akarattal sem lehet mondani?

Karvalyfalú is ilyen vidéken feküdt. Magas dombhát szegélyezte egyik oldalon csevegő patakjának partját. A patak másik oldalán rétek terültek el és aztán meg szélesebb és laposabb dombsor következett. Csak a falú felső részén szorult jobban össze a völgy, mert itt a patak mindkét oldalán emelkedtek meredek dombok. És épen e helyen, a Tamás-hegynek nevezett domb aljában állt a »nagy» Kovács háza. Ő volt a falú legtehetősebb gazdája, a ház is ezt hirdette. Magas falait nagy, csillogó ablakok díszítették, tetőzete piros cserépből állt. Körülötte kertek, gazdasági épületek terültek el és ez épületekben annyi szép állat volt, hogy a nagy Kovács melle csakúgy dagadozott a büszkeségtől, ha végignézett rajtuk.

— Hm! van-e még ilyen tehető ember a fabuban, mint én? — kérdezte a feleségét, Julis asszonyt, ki a baromfietetésre ügylet fel.

— Nincs! A Pálos Andrisnak kevesebb a földje, a Szekeres Józsiának meg a marhája — felelte ráartón az asszony. Ott állt pedig Kovács gazda legidősebb fia, a tízéves Andris is és pufók, piros arca szinte még pufókabb lett a nagy örömtől, hogy olyan gazdag az apja.

— Andris, nem jössz játszani? — kiáltotta le a Tamás-hegyről Kovács Ferkó.

Ő a «kis» Kovácsnak volt a fia, ami annyit jelentett a falusiak nyelvén, hogy az ő atyja a szegényebbik Kovács. Kis, egyszerű házikójuk egy nagy diófa árnya alá bujt el, mintha szégyellené kicsi voltát. Kert, gazdasági épületek meg egyáltalán hiányoztak körülötte, csakis néhány kisebb öléle bujt el a háttá mögé, amiben néhány csirke és egy pár malac volt az egész állatállomány. A kis Kovácsnak földje nem is volt, csak egy kis szőlője és két kezének erejét mások gazdaságának megmunkálására fordította, csak napszámos volt szegényfeje.

— Nem megyek én veled játszani! — kiáltotta fel a dombra a rátarti András.

— Aztán miért nem, te?

— Kódisfajta vagy, kódis az apád is!

Ha Ferkó olyan, mint a többi falusi gyerek, no, akkor erre cifrán válaszolt volna. De ő más volt, egészen más! Szelid, mint a galamb és olyan finom, kedves szavú, mint ha úrigyerek tett volna.

— A szegénység nem szégyen! Krisztus Urunk is szegény volt! — felelte Feri és azzal bement a házba.

Másnap az iskolában András csunyan járt nagyon. Egy árva szót sem tudott a leckéjéből.

— Ejnye, Andris, ha ilyen tudatlan maradsz — mondta a tanító úr — bizony eluszik apádnak nagy gazdasága.

— Az is az én bajom lesz! — vetette oda nagy dacosan a büszke gyerek.

— Kovács Ferkó — szólt a tanító — most felelj te.

Ferkó úgy felelt, mint a vízfolyás. Ő volt a legjobb tanuló az iskolában.

Andris úgy nézett rá, mintha fel akarná a szemeivel nyársalni, különösen mikor a tanító úr kijelentette: belőled, Feri, már lesz valami, nem úgy, mint ebből a lusta Andrisból.

Mikor hazafelé mentek, Andris odaszólt Ferinek:

— Te kódis, jól elvernélek, de ilyen éhenkórásért, sajnálom a kezemet fárasztani.

— A tél abban az évben szokatlanul erős volt. Sokat havazott és a dombok hóba temetkeztek. Mikor pedig eljött a tavasz és melegebben sütött a nap, a hó mind megolvadt. A folyók, patakok megáradtak, még

Karvaly falu kis patakja is színültig megtelt és olyan lett, mint egy kisebb folyó. Mintha csak azt akarta volna megmutatni, hogy tud ő másmilyen is lenni, mint hitvány kis patak. Hullámai zúgtak, dagadoztak és ott, ahol Kovács gazda háza állt, nem értek a medrükbe. Annak a háznak pedig szerencsétlenségre nem csekély hibája volt. Még Andris öregapja építtette, de csak vályogból és alacsonyra, mert hát ő még nem volt nagyon tehetős. A fia már jobban megszédte magát és urasabb háza vágyott. Ekkor nem épített teljesen új házat, hanem fősვნისეგბől meg-hagyta a régi falakat és csak magasabbra emelte azokat. Ez lett most veszte! A patak kiáradt, piszkos hullámai körülfogták a házat és a gyöngye vályogfalak több helyen sárrá mállottak. Épen éjjel történt pedig ez a rettenetes dolog. A «nagy» Kovács háznépe mélyen aludt, mikor egyszer csak recsegni-ropogni kezdtek a falak és az épület bedőlt.

— Urísten, segíts! — kiáltotta Julis asszony, fölkapta két kis leányát és kimenekült. — Férje hamarosan kivette a ládafiából a pénzeszacskót és szinte kifutott. A cselédek is megmenekültek idején.

— Mind itt vagyunk? — kérdezte Kovács gazda, térdig vízben gázolva, míg szemei végigfutottak a kintlévőkön.

— Jaj, az Andris! Hol van az Andris! — kiáltotta Julis asszony.

— Az ám! Hol van a gyerek?

(Folyt. következik.)

Kassai Kath. Egyházi Tudósító. A kassai kath egyházak, tanintézetek és egyesületek hivatalos közlönye. Szerkeszti és kiadja: Konrady Lajos-plébános.

De nem az irodalom rovatába való ez? Nem, mert ez a folyóirat kortörténet, ez a folyóirat esemény, ez a folyóirat a modern városi lelki-pásztorkodásnak nagyszerű kivirágzása. Mit jelentene ilyen folyóirat Budapesten! A sok templom és plébánia egymásról mitsem tudva működik, állandóan hullámozó hívek és templom közt semmiféle kapcsolatot nem létezik; a közös bajok megbeszélése, az üdvös intézkedések megismerése és átvétele, az istentiszteleti rend megismerése — mindezen bajok és szükségletek nyernek megoldást egy ilyen tudósító által. A bécsi euchar. kongresszuson hallottam, hogy a templomok és plébániák templomrendjüket és egyéb szükséges tudnivalókkal megküldik a kerületük házmestereinek, hogy a fekete táblán kifüggeszték. Sok magyar ember hallotta ezt az okos dolgot, de sehol se talált nálunk visszhangra. Ime a Kassai Tudósító még sokkal jobb eszköz az istentiszteleti rend megismertetésére, a vallásos érdeklődés felkeltésére, talán ennek akadnak utánpótlói.

Röptében a nagyvilág körül.

Az Örökimádás-templom gyásza. Január 20-tól 22-ig méla*csend ült az Örökimádás gótikus ívezetei alatt. Nem az örökimádás csendje, hanem halotti csend, mert ott volt felravatalozva örgróf Pallavicini Ede. A legméltóságosabb Oltáriszentség nem foglalta el a szokott módon az oltár trónusát, hanem ott maradt a tabernakulum aranyos ajtai mögött. Mély gyász, komoly megilletődés szállta meg a lelkeket, midőn a fájdalomstűtött özvegy, az örgrófné őexcellenciája ott térdelt az Urban elhunyt férje ravatalánál, kivel együtt vezetett évtizedeken át a katolikus hitéleti és társadalmi mozgalmak mindegyikében. Alig van nemes törekvésű egyesület, mozgalom, melyben a fenkölt házaspár tevékeny részt ne vett volna. Hisz a templom be se tudta fogadni a küldöttségek, képviseltek és koszorúk végtelen számát. De azért egyik sem nőtt úgy a szívükhöz, mint az Örökimádás-templom és zárda, melyeknek létrehozatala nélkülök aligha történt volna meg.

Mintaképe volt Pallavicini örgróf a modern katolikus főúrnak, aki tekintélyét, nevét és tehetségét nem hevertette parlagon, hanem hite és nemzete javára kamatoztatta. Hitt és dolgozott. Méltó volt arra, hogy Magyarország hercegprimása szentelje be holttestét. Az Örökimádás, mely befogadta porhüvelyét, még inkább gondol az elhunyt lelkére, hogy minél előbb az Ő Urának szinelátására jusson. A gyászoló kegyelmes asszonynak adjon megnyugvást az Ur Jézus és tartsa meg hatalmas munkaerejét, hogy még sokat tehessen a legméltóságosabb Oltáriszentség dicsőségére.

• **Jézus Szent Szíve társulata.** Miként tisztelt olvasóink tudják, a «Jézus Szent Szíve társulata a haldoklók lelki segélyezésére» c. egyesület az «Örökimádás»-ban szokott magáról időről-időre jelentést adni. A társulat célja a haldoklók megmentése. Naponkint átlag százezer ember hal meg s ezek közül mily sok lehet halálos bűn állapotában! Ezekért, ezek meg-

téréseért, a tökéletes bánat kegyelmének megszerzéseért, jó gyónás végzéseért, az utolsó kenet felvételéért könyörögnek a tagok Jézus irgalmas Szívéhez. S ha naponként száz és száz résztvevő szívből száll fel ezekért az Úr Jézus trónjához forró imádság — akkor remélhetőleg leszáll részökre az irgalom, a megbocsátás, a megigazulás, a megtérés nagy kegyelme s kinyílik egykor számukra a mennyország ajtaja!

A társulatnak jelenleg 1009 tagja van. Isten segítségével tehát már a második ezerbe értünk. Legtöbb tag van Esztergomban: 273. Azután jönnek: Vágkeresztúr: 183, Budapest 180, Nagysalló: 97, Zemplén megyéből 88, Kúnágota: 66, Székesfehérvár: 43, Muzsla 41. Tagok vannak még a következő helyeken: Pozsony, Nagyvárad, Temesvár, Pécs, Győr, Varannó, Nagybánya, Bátaszék, Zombolya, Ölbő, Egyed, Abaujszemere, Felsőapáti, Kisköre, Szolnok, Kassa, Aranyosmarót és Bajmok.

Terjesszük buzgón a fönti társulatot s azon reményben imádkozunk szegény haldokló felebarátaink megtéréseért, hogy egykor az irgalmas Úr Jézus visszafizet nekünk is halálos ágyunkon s midőn mások lelkének megmentésén fáradozunk, akkor saját lelkünket is a jó halál kegyelméhez segítjük.

Beiratkozni s felvilágosítást kérni lehet a budapesti lazaristáknál. (IX. Gát-u. 6.)

EGYESÜLETI ÉLET.

A Budapesti Központi Oltáregyesület választmányi ülést tartott február 9-én. Jelen voltak: Kanter Károly igazgató, özv. örgróf Pallavicini Edéné elnöknő, Kiss Aladárné al-elnöknő, zárdatitkár, dr. Tiefenthaler József szerkesztő, továbbá özv. br. Vécsey Józsefné, br. Vécsey Eszter, Fehérvári Coelestin, Ohyczy Ida, Návay Kálmánné, gr. Pálffy Anna, özv. Heinrich Ferencné választmányi úrnők.

A jegyzőkönyv felolvasása után az igazgató úr a választmány mély részvétét tolmácsolja az elnöknő őexcellentiájának. Nem akarja — úgymond — a friss sebeket fel-

tépni, de igazán átérzi a fájdalom nagyságát és biztosítja őexcellentiáját, hogy az oltáregyesület s főleg a választmány nem szűnik meg imádkozni az elhunyt mennyei boldogságáért és a kegyelmes asszony keresztényi megnyugvásáért.

A felolvasott jegyzőkönyvre való hivatkozással kijelenti az igazgató, hogy a megszavazott 50 koronát a római törzstársulat számára évenként kívánja az oltáregyesület beküldeni az odatartozás dokumentálására. Az oltáregyesület egyben siet üdvözölni a Mária Reparatrix-rend ujonnan megválasztott generalis főnöknőjét. A választásra a buda-

pesti főnöknő is elutazott Rómába s nagy volt a félelem, hogy ő lesz a központi főnöknő.

A választmány átvesz 40 koronát, melyet egy esperes-plébános hagyott végrendeletben az oltáregyesületnek. Bár minél többen emlékeznének meg végrendeleteikben az Úr oltáraitól.

Esemény számba megy a csanádi egyházmegyei központi oltáregyleti igazgató személyének megváltoztatása. Glattfelder püspök nagykonceptiójú és a messze jövőbe tekintő egyházkormányzata úgy kívánta, hogy az egyházmegye központjában, Temesvárott székeljenek a vallásos társulatok központi igazgatói. Így hát *Geiger Alajos* plébános felmentetett hivatalától, amelyet 21 éven át vezetett felülmulthatatlan buzgalommal és még több szeretettel. A budapesti választmány egyhangúlag odanyilatkozott, hogy az egyházmegyei igazgatók mintaképe volt a távozó Geiger plébános, kinek emlékét kegyeletesszavakkal kívánja a jegyzőkönyvben megörökíteni.

Az új igazgató indítványára üdvözli a választmány az új egyházmegyei igazgatót: dr. Czapik theológiai tanárt, kinek buzgósága és munkaereje mindenesetre virágzó kort hoz a csanádi egyházmegyei oltáregyleteknek. A választmány reméli, hogy a budapesti központtal való barátságos viszony az új igazgató alatt is megmarad.

Révay Olga úrnő Oravicza számára kér egy kis figyelmet. A központ a temesvári intézőséghez küldi

a dolgot, hogy intézkedjék az oravicai oltáregylet felvirágoztatása iránt. Nagy örömet és megnyugvást kelt a választmányban a hír, hogy a *hercegsprimás* őfőméltósága valamelyik legközelebbi körlevelében egy csapással rendezi a főcégyszékhelyében dúló áldatlan helyzetet az oltáregyletek közt.

Az ősi budapesti oltáregyesület lesz egyúttal egyházmegyei központ s az igazgatója egyházmegyei igazgató. Pozsony kiváltságos helyzetét elismeri a hercegsprimás is, de kívánja, hogy a központtal kontaktust tartson fel, referádáit beküldje, az Örökimádást hivatalos közlönyül használja, sőt esetleg anyagilag is támogassa a központot. Pozsony vármegye továbbra is Pozsonyhoz tartozik. Egyébként teljes egészében fogjuk hozni annak idején a körlevelet s bizonyára sok egyházmegye mintául fogja venni a központtal való viszonyának rendezésénél. Intézkedés történik aziránt, hogy az oltáregylet számadásai a hercegsprimás elé terjesztessenek. Görög egyházmegyéket illetőleg valószínűleg ő hercegsége is fog odahatni, hogy oltáregyleteket alapítsanak, pénzt küldjenek és ne csak kérjenek folyton.

Popescu Péter nagyváradi g. r. plébános kérvénye visszaküldetett, mert a nagyváradi görög püspökségből egy fillért sem küldenek.

Az igazgató jelenti, hogy irt dr. Dolek Pál székesegyházmegyei igazgatónak, mert a nevezett egyházmegyéből mindössze egy kérvény

érkezett, amiből akarva-nemakarva az oltáregyleti élet pangására kell következtetni.

Ismét szóba jött *Kőbánya* ügye. Az igazgató személyesen járt kinn s oltáregyleti vasárnap gyanánt lett megállapítva az I. vasárnap, amelyen a legm. Oltáriszentség 10-től délután 5-ig marad kitéve. — Pályi Gyulának köszönetet mond a választmány eddigi munkájáért. A *tallósi* eucharisztikus egyletek zászló-kérése meghallgatást nyer. A zászló részletenként törleszthető.

A primás ajánlatával próbál a selmecbányai templomberendezési részvénytársaság részvényjegyzést gyűjteni.

A győregházmegyei Hegyeshalomból jövő kérvény nem fogadtatott el, tekintettel arra, hogy a győri oltáregylet megtagadja a budapestivel való kontaktust.

Miután az igazgató felhívja a választmány figyelmét a templomunkbantartandófarsangi triduumra, melynek szónoka: *dr. Robitzek Ferenc* és a szerdai napokon tartatni szokott nagyböjti beszédekre, az ülés a szokásos imával véget ér.

Besztercebányai Oltáregyesületi Közgyűlés. Hatvanad vasárnap, február hó 15-én tartotta meg a besztercebányai oltáregyesület V. közgyűlését, melynek keretében számolt be a vezetőség az elmúlt évben végzett munkáról. A római katolikus polgári leányiskola díszterme d. u. 5 órára teljesen megtelt fényes közönséggel, s úgy várták az egyesület fővédnökét: *dr. Radnai Farkas* besz-

tercebányai megyéspüspököt. A közgyűlést dr. Császik István theologiai tanár, egyesületi igazgató «Az Oltáriszentség beteg társadalmunk legjobb orvosa» címmel tartott beszédje nyitotta meg. Majd Kócsy Jánosné, főtanácsosné, az egyesület fáradhatatlan buzgóságú elnöknője tett jelentést arról az áldásteljes működésről, melyet az egyesület a Budapesti Központi Oltáregyesület hathatós támogatása mellett Bars, Turóc és Zólyom vármegyékben kifejt. Az elmúlt évben 2646 korona értékben kaptak segílyt e vármegyék szegény templomai, míg az egyesület alapításától kezdve (1909.) 7238 korona értéket képviselnek a szétszórt ajándékok. A lelkigyakorlatra, melyet az elmúlt évben is P. Áronffy Ferenc missziósatya tartott, 155 jegyet bocsátottak ki. Érdekes a könyvtárosnő által benyújtott kimutatás is, melyből megtudjuk, hogy az elmúlt évben 151-en vették igénybe az egyesület könyvtárát. Olvastak pedig 126 drb hitbuzgalmi könyvet és 305 nemesen szórakoztató olvasmányt. A tagok száma 5500-ról 6300-ra emelkedett s ezzel párhuzamosan 5 új fiókegyesület alakult püspöki-leg megerősített alapszabályok szerint s így 38 fiókegyesülete van a székesfővárosi egyesületnek. A közgyűlés végén vetített képekkel (K I V E) tartottak előadást (A harang szava) dr. Czeizel János és Szkalók Gusztáv leányiskolai hitoktató.

Tallósi Oltáregyesület nem régen alakult meg s már buzgó tevékenységet fejt ki. — Oldala mellett meg-

alakultak az eucharisztikus szövetségek az ifjúság és gyermekek közt. Valóságos eucharisztikus éra köszöntött be Tallóson Pintér József tevékenysége folytán. Az egyesület és a szövetségek a budapesti központban zászlót rendeltek maguknak.

Farsangi engesztelés. A beszercebányai oltáregyesület ez évben is engesztelő ájtatosságot tartott farsang utolsó napján. Reggel 8 óra-

kor ünnepélyes szentmise volt közös szentáldozással, mely után kitétetett imáadásra a legfölségesebb Oltáriszentség d. u. 6 óráig. Az egyesületi tagok félóránként váltakozó négyes csoportokban jelentek meg a szentélyben az Úr Jézus kiengesztelésére. Délután 2 óraker a tót ajkú hívek részére, 5 óraker pedig a magyar ajkúak számára tartattak ájtatosságok.

IRODALOM

Éjjeli szentségimádás. Irta: *Klett S. J.* Neve már ismeretes az eucharisztikus irodalomban, az Örökimádás olvasói előtt is. Az éjjeli szentségimádás a modern lelkipásztorkodás egyik legszebb tüneménye. A régi vigiliák tartalmasabb kiadásban. Keletkezésük azonban nem a mai kor érdeme. Ha a párisi Montmartre éjjeli szentségimádásainak elragadó fénye és eredménye nem is varázsolható mindjárt templomainkba, mindazonáltal a budapesti Jézus Szíve templom éjjeli imádásai is sok-sok lelket, férfit vezetnek az Úr Jézushoz. A fenti kis füzet mindenesetre erre igyekszik a figyelmet felhívni. Tartalomjegyzéke: Mit akarunk? — Az éjjeli imádás története. — Miért szeressük az éjjeli imádást. — Az éjjeli imádás és egyéni szentség. — Az éjjeli imádás társadalmi jelentősége. — Egy példakép. — Éjjeli imádás kettős szervezete. — Gyakorlati tanácsok. Éjjeli imádás és a Jézus Szíve Ájtatosságok.

Kapható: Jézustársasági rendház, Budapest, VIII., Mária-utca 25. Ára 50 fillér.

A «Kis Könyvtár» felhívása. Katholikusok! Oly igaz, mint a nap az égen, hogy manapság az emberek nagyon szeretnek olvasni. És ez nem is rossz. Okosabbak, jobbak akarnak lenni. De nézzük, mit is olvasnak? Jót? Abból mentül kevesebbet, a rosszból, mentül többet. Alig győzi a vasút szállítani azt a sok hitetlen, erkölcstelen ujságot, könyvecskét, kalendáriumot. A falusi háznak tornácában ott ül egy pápaszemes néni és az imakönyv helyett a krajcáros ujságot olvassa. A gyári munkás dolgozgató felesége előtt a rémhíreket, gyilkosságokat, házasságtöréseket betűzi. A serdülő ifju és leány a napilapokból tanulják a kalandos törtétiákat, hitványságot, a bűnt. Nem elszomorító dolog ez? És mi a követ-

kezménye? Romlik, bomlik, vadul az ifjuság. Oly dolgokat követnek el, nemcsak az esti szürkületben, hanem világos nappal is, hogy az embernek fájdalommal telik meg a szíve. A rossz ujság következtében a felnőtteknél is elakad a hitélet, feledik az imádságot, lelkükkel nem törődnek, Istennek nem szolgálnak. Hányan vannak ma, akik csuffá teszik, lábba tiporják az állapotbeli tisztaságot, a házassági hűséget, a becsületességet! Hogy mily hitványak lettek az emberek, jórészt a sok ujságozvasás következtében, abból is láthatod, hogy 1910-ben Magyarországon 1560 gyilkosságot és 3987 öngyilkosságot követtek el. Persze, sok gyilkosságnak a mértéktelen ital is az oka.

Látva ezt a züllést, tovább nem tudtam magam türtőztetni és elhátároztam, hogy a többi jó ujsággal, folyóirattal, könyvecskével én is kiállok a csatasorba. Itt vagyok: «Kis Könyvtár» a nevem. Tudd meg, kedves olvasóm, ott akarok lenni minden katolikus család asztalán, bele akarok hatolni az emberek szívébe, föl akarom világosítani értelmüket, vallási kételyeket akarok oszlatni, hitéletet akarok terjeszteni. Szeretném, ha az emberek jobbak, okosabbak lennének olvasmányom által. Nem fogok én új tanokat terjeszteni, hanem a régi, örök igazságokat fogom új alakban hirdetni. Szemébe nézek azon nehézségeknek is, melyeket a mai világ állít az emberek elé. Sikraszállok a katolikus egyházért, védeni fogom a katolikus hitet, küzdeni fogok a katolikus család szentségeért. Segítőtársra akarok lenni a lelkipásztoroknak, tanítóknak, szülőknek, a jó hiveknek. Hányan vannak ezek között, kik messze laknak az Isten házából, úgy hogy évenként alig hallanak egyszer-mászor egy kis szentbeszédet. Én ezeknek a missziós papja szeretnék lenni. A missziós pap persze csak ritkán jelenik meg egy városban, községben, én azonban ha Isten segít, gyakrabban szeretnék eljönni hozzátok. Jöveteletem a katolikus ujságok fogják mindig jelezni.

Egy-egy kiadvány mindössze 10—20 fillérbe kerül és csinos formájukkal bárkinek tetszését megnyerik, különösen missziók alkalmával terjeszthetők kitűnően.

A «Kis Könyvtár» eddig megjelent számai: 1. szám. Bangha Béla S. J. Jézus Szívének nagy ígérete. 2—3. szám. Jámbor László S. J. Missziós-émlék. 4. szám. Müller Lajos S. J. Ne mentegesd magad! vagyis: Meghívó az Úr Jézus lakomájára. 5. szám. Jámbor László S. J. Levelek egy Mária-leányhoz. I. rész. 6—7. szám. Biró Ferenc S. J. Gyónás és egészség.

Ezen könyvecskék kaphatók a pénz vagy levélbélyeg előzetes bevétele mellett a következő címen: *Jézustársasági rendház, Budapest, VIII., Mária-u. 25.* Egyes szám ára 10 fillér, 100 darab ára 8 kor.; kettős szám ára 20 fillér; 100 darab ára 16 kor.

«Rózsafüzér az oltári szentség előtt.» Ez a kedves kis könyvecske a rózsafüzér tizenöt titkát foglalja magában színes képekben, rövidke imákkal. A képek és díszítések páratlanul szépek. Ily díszes kiállítású s ennél fogva bármily alkalomra illő ajándék-könyv még nem jelent meg a magyar könyvpiacra. Fekete, kék, égszínkék, skarlát, stb. színű pergamoid kötetekben. Ára 1 K.

1914-ik évi nagybőjti szentgyakorlatok.*

Február 25-től március 1-ig az Oltáregyesület Választmánya és a «Keresztény Anyák» kongregációja számára. Tartja: *ft. P. Bernhard Zsigmond S. J.*

Március 4-től 8-ig a kereskedelmi osztályhoz tartozó fiatal leányok «Virgo Reparatrix II.» kongregációja számára. Tartja: *ft. P. Rónay J. S. J.*

Március 11-től 15-ig német lelkigyakorlatok. Tartja: *ft. P. Rónay Jenő S. J.*

Március 18-től 22-ig francia lelkigyakorlatok. Tartja: *ft. P. Charles, sz. F. r.*

Március 25-től 29-ig az Oltáregyesület nyilvános lelkigyakorlatai az Örökimádás templomban. Tartja: *ft. P. Rónay Jenő S. J.*

Április 4-től 8-ig a tanítónők «Jézus Szent Szíve» kongregációja számára. Tartja: *Ngs. és ft. Hanauer István apát.*

KIMUTATÁS

(Folytatás.)

Balonyi Ilona terjesztőnő által: Korbély Sándorné 24 f, Szabó Emília 1 K, Fray Istvánné 2 K, Bulykó Irén 2 K, dr. Kovács Gyuláné 10 K, Lukács Károlyné 24 f, özv. Hampel Antalné 2 K, Arnold Tilda 2 K, Rónay Mária 2 K, összesen 21.48 K; Kégl Gizella terjesztőnő által: Gömör Róza 1 K, Hamarák Ferencné 1 K, Szabó Lujza 2 K, özv. Jung Mihályné 3 K, özv. Günther Tivadarné 4 K, özv. Farnek Józsefné 2 K, Gudeiner Anna 3 K, Kelemen Antalné 3 K, Minye Lujza 2 K, Minye Ilona 2 K, Kégl Gizella 2 K, Bigány Józsefné 2 K, összesen 31 K; Kocsis Jánosné, Vásárosdombó 2 K, Nagyikindai tagok 9.06 K, Postl Hugóné 2 K, özv. Tömöry Károlyné 200 K, özv. Heinrich Ferencné 200 K, Kubis Anna 4 K, Kérey Zsuzsika, (Mármarosziget) 1 K, Barna Lászlóné 1 K, Bosnyák Erzsébet 1 K, Steinkugler Edéné 1 K, Máriaradnai tagok 6 K, Bánó Józsefné 20 K, Huszár Miklósné 10 K, Eperjessy Ferencné 1 K, gróf Cziráky-Almássy Erzsébet 10 K,

* Kérjük mindazokat, akik a lelkigyakorlatokon résztvenni óhajtanak, jelentkezzenek megelőzőleg IX., Üllői-út 75. sz. alatt.

Holzschuh Lajosné gyűjtése 22 K, Sperling Józsefné 2 K, Modosné 2 K, Kriegs-Au Mella 2 K, Eisenhofer Erzsébet 2 K, Janura Teréz 1 K, Schöner Józsefné 1 K, Petrik Máténé 3 K, Hegedüs Istvánné 1 K, Németh Sándorné 30 f, Takács Péterné 1 K, Kovács Ferencné 50 f, Szabó Sándorné 2 K, Bacher Józsefné 50 f, özv. Bárczy Istvánné (Rozsnyó) 4 K, Józsa Jánosné 1 K, Takáts Zsigmondné 2 K, Nagy Ferencné 1 K, Magyarpécskai tagok 1.30 K, Köverling Róza 30 f, Grolmus Júlia (Nyitra-bánya) 30 f, Sipos Mária 2 K, Szemeti Lujza 2 K, Ludányi tagok 20 K, Budajenői tagok 13 K, Csekei tagok 34.60 K, Bars-alsóváradi tagok 5.08 K, Vágfarkasdi tagok 48.48 K, Gyerki és Horváti-i tagok 207.14 K, Holly Emma 1 K, báró Huszár Imréné 50 K, Nagydívenyi tagok 50 K, Világosi tagok 5.40 K, tatárszentgyörgyi tagok 20.90 K, Tiszapüspöki tagok 12 K, özv. Szatmáry Józsefné 2 K, dr. Boliváry Illés 4 K, Boliváry Illésné 4 K, Mellen Mihályné 2 K, Szalay Józsefné 1

1913. decemberben befolyt tagdíjak: Vámosmikolai tagok 60 K, Eperjesi gk. tagok 34.90 K, Galba Józsefné 2 K, Galba József 4 K, Manherdt Klára 1 K, Boros Istvánné 1.20 K, Abek Mari 1 K, Vankó Györgyné 2 K, Pilisszentiváni tagok 15.36 K, Kőszegi Antalné 1 K, Wohner Mátyásné 1 K, Tornai tagok 30 K, Bartos János 15 K, Balló Ferencné (Sárközüjlak) 5 K, Vámosmikolai tagok 60 K, Eperjes gk. egyhm. tagok 34.90 K, Galba József 4 K, Galba Józsefné 2 K, Manherdt Klára 1 K, Boros Istvánné 1.20 K, Abek Mari 1 K, Vankó Györgyné 2 K, Pilisszentiváni tagok 15.36 K, Kőszegi Antalné 1 K, Wohner Mátyásné 1 K, Tornai tagok 30 K, Bartos János Gálszécs 10 K, Balló Ferencné Sárközüjlak 5 K, özv. Benedek Mária 4 K, Mika Ferenc 2 K, Kraicsik Mária 2 K, Petes Antalné 5 K, Winckle Paula 4 K, Török Hermin grófnő Szobránc 4 K, Schreil Jánosné 4 K, Csatalmár Jánosné 24 f, özv. Szüts Lajosné 1 K, Szórádi Jánosné 1.60 K, Kéméneczy Jánosné 1 K.

(Folytatása következik.)

Szerkesztő: Dr. Tiefenthaler József.

Most jelent meg a harmadik kiadásban:

Röpirat a mindennapi szentáldozásról.

Jöjjetek hozzám mindnyájan!

Irta Reviczky Aladár C. M. 34—54. ezer. Ára 10 fill. 100 drb 9 kor.

≡ Tömegterjesztésre kitűnő irat. ≡

Kapható a Szent-István-Társulat könyvkereskedésében, Budapest, IV., Kecskeméti-u. 2. sz.

Oltáregyesületi érmek

aluminiumból, újezüstből vagy valódi ezüsből többféle kivitelben kaphatók Kalocsán a Rózsafüzérekészítő Háziipari Vállalatnál. Csinos és tartós szentolvasók. Érmek, keresztek, szentképek, skapulárek, skapuláre-érmek és egyéb kegytárgyak. Első szentáldozási képek. Imakönyvek és hitbuzgalmi művek. Lurdi víz.

Árjegyzék ingyen és bérmentve.

Cím: _____

RÓZSAFÜZÉRIPAR, KALOCSA.

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival
megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés	3 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 " — "
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 " — "

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörösvágás ...	4 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal ...	5 " 50 "
Bőrkötés, aranyv., tokkal ...	6 " 50 "
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával ...	8 " 50 "

Japán papíron: (az egész könyv egy uj- nyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás ...	4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 " — "
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 " — "
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 " — "
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 " — "

REMÉNYSÉGÜNK

1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyam
még kaphatók egyenként

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel
nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső
festőművész rajzaival.

Jó papíron:

Vászonkötés	4 K 60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 " 50 "
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 " 50 "

Japán papíron:

Vászonkötés, bindre fűzve ...	5 K 20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás, tokkal	7 " 50 "
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal	8 " 50 "
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával	11 " — "

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülöben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsa (Pest vm.)

a pénz előleges befizetése mellett, vagy
utánvételt

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

1 K 40 fill.-jével.